

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 19

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 18 Μαΐου 1875.

ΣΚΝΙΗΣ

Ὁ κ. Χατζῆ Πέτρος, κλιῶς ποιῶν, ἐξόρισε τοὺς κλητῆρας ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν προτίθεται, ὡς ἠκούσαμεν, νὰ κόψῃ μετ' ὀλίγον τὰ γένηα πολλῶν ἐπισκόπων. Ἄφου ἐγένετο ἡ καλὴ αὕτη ἀρχή, συνιστῶμεν καὶ εἰς τὸν κ. Λομβάρδον νὰ ξυρίσῃ τὸν μύστακα τῶν κ.κ. δικαστῶν καὶ δικηγόρων, ἀναλογιζόμενος ὅτι οὐδαμοῦ τοῦ πολιτισμένου κόσμου ἐπιτρέπονται τρίχες ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῶν λειτουργῶν τῆς Θείας, σκληρὸν δὲ καὶ βάρβαρον εἶναι νὰ ἐμπιστεύεται ἡ τιμὴ καὶ ἡ περιουσία τῶν πολιτῶν εἰς μούστακοφόρους.

Προτρέπομεν τὴν Ἀστυνομίαν νὰ διατάξῃ τοὺς κομματάρχας ὅσοι συντηροῦσιν ἐφημεριδογράφους ν' ἀγοράσωσιν αὐτοῖς φίμωτρον καὶ νὰ τοὺς ποτίζωσιν ἀφθόνως κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν κυνικῶν καυμάτων, διότι, ὡς θετικῶς ἐπληροφορήθημεν, ὁ κ. συντάκτης τοῦ «Μέλλοντος» ἀπὸ ἐννέα ἤδη ἡμερῶν φοβεῖται τὸ ὕδωρ.

Πολλὰ ἠκούσαμεν παράπονα κατὰ τῆς Κυβερνήσεως

ὅτι μετὰ τῶν δεκατριῶν νέων νομαρχῶν ὑπάρχει καὶ εἰς Ἰνδικοπλεύστης, κατορθώσας ἐν διαστήματι δύο ἐτῶν τὸν περίπλου τῶν κομμάτων καὶ εἰς πάντα παρασχὼν τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἐφημερίδα του. Δεκατρεῖς εἶχε καὶ ὁ Ἰησοῦς μαθητὰς καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ ἓνα Ἰουδαῖον ἀδίκον εἶναι ν' ἀπαιτῶμεν περισσότερον παρὰ τοῦ κ. Τρικούπη.

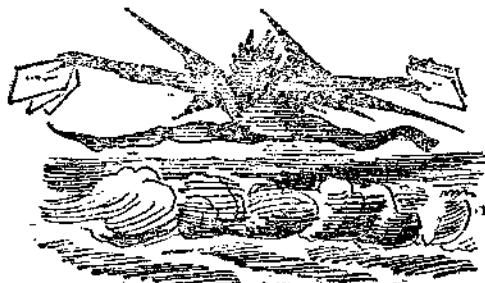
Ὅτε ὁ Θεοτοόμπης ἠσχολεῖτο πρὸ τινῶν ἐτῶν περὶ τὴν Θεολογίαν ὑπέκειτο καὶ τὸ ἐξῆς ψυχολογικὸν φαινόμενον ὁσάκις ἀνεγίνωσκε ἀπολογητὴν τινὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἠεθάνετο τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις κλονουμένας, ὁσάκις πάλιν ἐλάμβανε ἀνὰ χεῖρας Λουκιανόν τινὰ ἢ Βολταῖρον ἀπεστρέφετο τὴν ἀσέβειαν καὶ ἐγένετο καλὸς χριστιανός. Τοιοῦτόν τι συμβαίνει αὐτῷ καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ἢ ἀνάγνωσις ἀντιπολιτευομένης ἐφημερίδος καθιστᾷ αὐτὸν ὑπουργικόν, καὶ ὑπουργικῆς ἀντιπολιτευόμενον. Τοῦτο ἔχοντες κατὰ νοῦν οἱ κκ. Ὑπουργοὶ καλῶς ἤθελον πράξει ἐμπιστευόμενοι τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῶν εἰς μόνην τὴν εὐγλωττίαν τῶν ἀντιπάλων των.

Κατὰ τὸν «Ἐσπερον» ὁ κ. Τρικούπης ὑπερέβη ἤδη κατὰ τὴν παρανομίαν καὶ τὴν θρασύτητα τὸν κ. Βούλγαρον. Εἰς προσεχῆς τι φύλλον τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος δὲν ἀπελπίζομεθα ν' ἀναγνώσωμεν ὅτι ὑπερηκόντισε καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην.

Ὅσάκις σπουδαῖόν τι γεγονός ἐκινήσῃ τὴν κοινὴν περιέργειαν ἀφθονοῦσιν αἱ διαδόσεις καὶ τὰ σχόλια. Πάντες κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐκθέσεως ἐθαύμασαν ἐκεῖ τὸν ἐκ

Κερκίρας ώραϊον ταύρον, οὐ τὴν αἰγνιδίαν ἀπομάκρυνσιν ἀπέδωκαν, οἱ μὲν εἰς τὸ ὅτι ἐσκιάζετο τὸν κ. Λομβάρδον ὡς πρῶτον ἐρυθρόν, οἱ δὲ εἰς τὸ ὅτι ἦτο τόσον ώραϊος (ὁ ταύρος δηλ. καὶ ὄχι ὁ Λομβάρδος), ὥστε ἡ ἀστυνομία ἐφροδῆθη δευτέραν τινα ἐκδοσιν τοῦ μύθου τῆς Παισιφαῆς· ἄλλοι πάλιν ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ θέα τοῦ ζώου ἐλύπει τὴν καρδίαν ἐλλανοδίκου τινὸς φοβουμένου ταπεινωτικὰς συγκρίσεις πρὸς αὐτόν· ἡ μὲν ὅμως ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ ταύρος ἀπεπέμφθη διότι εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ τρώγῃ.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Φοβούμενος μὴ παρεξηγήσητε τὴν κατωτέρω πρότασίν μου καὶ μὲ νομίσητε κοιλιόδουλον, προλαμβάνω νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι δὲν ἐμπνέομαι ἀπὸ λαϊμαργίας ἀλλ' ἐκ πατριωτισμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἔστω δύναται νὰ ἔχη ἁμογενὲς φθίας χθὲς ἐπίτηδες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἵνα θαυμάσῃ τὴν ἐκθεσιν.

Καὶ περὶ μὲν τῆς καλλιτεχνίας δὲν λέγω τίποτε μὴ ὄν οὔτε Βισκόντης οὔτε Μελάς διὰ νὰ κρίνω περὶ γλυπτικῆς καὶ εἰκόνων· ἀφίνω πρὸς στιγμὴν κατὰ μέρος καὶ τὴν βιομηχανίαν καὶ τοῦτο μόνον παρατηρῶ. Ἐκάστη κατηγορία ἐκθεμάτων ἀποτείνεται πρὸ πάντων εἰς ὑφισταμένην τινα αἴσθησιν, τὰ καλλιτεχνήματα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ ἄνθη εἰς τὴν ὄσφρησιν, τὰ μουσικὰ ὄργανα εἰς τὴν ἀκοήν, τὰ ὑφάσματα εἰς τὴν ἄσπιν καὶ τὴν ἀφὴν καὶ οὕτω καθ' ἕνα. Κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον νομίζω ὅτι καὶ αἱ σταφίδες τῆς Κορίνθου, τὰ σῦκα τῶν Καλαμῶν, τὰ βοσόλια καὶ οἱ οἶνοι τοῦ Κολέντη, τὰ ζαχαρικά καὶ τὰ λοιπὰ ἐδώδιμα ἀποτείνονται πρὸ πάντων εἰς τὴν γεῦσιν, ἄνευ τῆς ὁποίας ἐπίσης ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐκτιμήσῃ τις τὴν ἀξίαν φαγώσιμου ὡς ἄνευ ὀφθαλμῶν τὴν τοῦ Ῥαφαήλου ἢ τοῦ Καλυβωκά. Διὰ τοῦτο ἐν Ἑυρώπῃ εἰς τὰς παγκοσμίους ἐκθέσεις ἕκαστος ἔθνος ἐκθέτον τρόφιμα, ἔχει καὶ μεγάλην τιμὴν τράπεζαν καλουμένην buffet, ὅπου ἕκαστος ἐκθέτης προσφέρει εἰς τοὺς θεατὰς ἐπὶ δικαίᾳ ἀμοιβῇ, ὡς ὁ κ. Σαρίπολος, πινακίδια ἢ ποτήρια τῶν προϊόντων τοῦ τόπου του. Εἰς τὴν

τελευταίαν μάλιστα παρισινήν ἐκθεσιν φίλος μου τις λουκουματζῆς ἔκαμε τὴν τύχην του πωλῶν ἀντὶ ὀλοκλήρου φράγγκου τέταρτα λουκουμίων.

Νομίζω λοιπὸν καλὸν νὰ εἰσαχθῇ καὶ ἐνταῦθα ἡ καλὴ αὕτη λογικὴ συνήθεια τῆς Ἑυρώπης, διὰ νὰ μὴ κρίνωμεν περὶ ἐδωδίων ὡς στραβοὶ περὶ χρωμάτων.

Πιστεύετε με, κ. Συντάκτα

Ταπεινὸν δούλόν σας
Μ. ΜΑΥΡΟΠΟΝΤΗΣ.

Ἀξιότιμε Κύριε Συντάκτα,

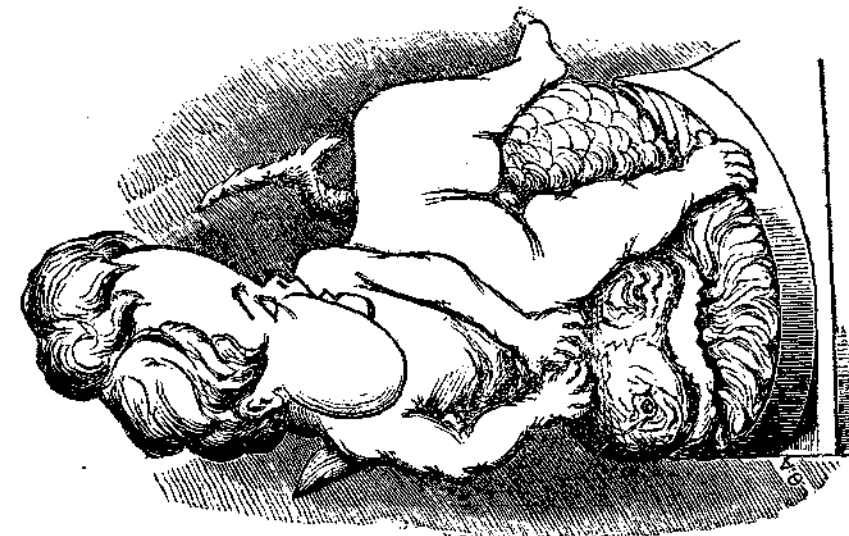
Ὁ κ. Μεσσινέζης ὠνόμασε τάξιν τινὰ ἀνθρώπων οἱ πολλοί. Μετ' αὐτῶν συνετάχθη, καὶ αὐτῶν τὰ δικαιώματα λέγει ὅτι ὑπερασπίζεται. Ἄλλ' ὁ κ. Ζαίμης φθονήσας τὴν δόξαν τοῦ ἀντιζήλου του ἔλαβεν ἑτέραν τάξιν ἀνθρώπων οὗς καὶ οὗτος ἐπωνόμασεν οἱ πολλοί. Ἐρωτῶμεν τίς τῶν δύο ἔχει τοὺς περισσοτέρους καὶ πόσους ἐν συνόλῳ, διότι ὡς μανθάνομεν, δὲν εἶνε ἀδύνατον καὶ τρίτος τις νὰ παρουσιασθῇ καὶ νὰ δώσῃ εἰς ἄλλην τάξιν ἀνθρώπων τὸ ἐπίθετον τοῦτο. Ἡμεῖς ὅμως παρακαλοῦμεν τὸν τρίτον αὐτὸν νὰ ἐνομάσῃ τὸ λεγόμενον κοπάδιόν του οἱ πλειονεῖς καὶ τοῦτο εὐκόλως δύναται νὰ πράξῃ ἵνα ἀποστομώσῃ τοὺς δύο ἀρχηγούς τῶν πολλῶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ.

Ὁ ἀξιότιμος πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς κ. Γιαννόπουλος ἐξεκρέμασε καὶ ἔσχισε τὰ εἰς τὴν ἐκθεσιν σταλέντα φύλλα τοῦ «Ἀσμοδαίου», ἐπὶ προφάσει ὅτι περιεῖχον γελοιογραφίας. Ἡμεῖς δὲν ἀνθιστάμεθα κατὰ τῆς καταδίκης παρατηροῦμεν μόνον ὅτι ἂν ὁ ἐξοστρακισμὸς οὗτος τῶν γελοιογραφιῶν ἦτο γενικὸς, ἔπρεπε νὰ ὑποστῶσι τὴν τύχην τοῦ «Ἀσμοδαίου» τὰ ἐννέα τοῦλάχιστον δέκατα τῶν ἀποσταλέντων καλλιτεχνημάτων.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ
(ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ)

Σπουδαὶ παθολογικαί. Ὑδροκέφαλοι.

Κατὰ γῆς εὐρομεν τὰς κατωτέρω σημειώσεις δημοσιογράφου επισκεφθέντος τὴν Ἐκθεσιν τῶν Ὀλυμπίων, προωρισμένης πιθανῶς δι' ἐφημερίδα τινὰ τῆς ἀλλοδαπῆς. Ὁ Ἀσμοδαῖος μὴ ἀγαπῶν νὰ ἐκτελῇ ἔργα δημοίου, εἰμὴ μόνον κατὰ Βουλγαριστῶν, εὐχαριστεῖ τὸν ἀπαλλάξαντα αὐτὸν τοῦ ἐπαχθοῦς τούτου καθήκοντος.

ΟΛΥΜΠΙΑ

«Καθὼς μου ἐνόμισα νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ Ὀλύμπια, διὰ νὰ κάμω κατὰ τὸ παραδεδομένον δημοσιογραφικὸν ἔθιμον τὴν περὶ αὐτῶν ἐκθεσίν μου εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου. Πρὶν ἢ δὲ προχωρήσω ἀφηγούμενος τί εἶδον, τί ἐσκέφην καὶ τί ἔκρινα περὶ τῆς ἐφετεινῆς Ὀλυμπιακῆς ἐκθέσεως, δικαιολογοῦμαι, νομίζω, νὰ ζητήσω ἐκ προκαταβολῆς τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀναγνωστῶν μου, ἀπαράλλακτα ὡς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις καταπίνει, ἀντὶ ἔλλου, ποτήριον πλήρες ρητινελαιίου, καὶ σπογγίζων ἔπειτα τὰ χεῖλη του διηγείται εἰς τὸν φίλον του πύσον ἦτο... εὐχάριστον τὸ ποτόν. Ἐννοεῖται ἕμως—ἀς ἐξηγηθῶ—ὅτι οὐδόπως ἐννοῶ νὰ παρομοιάσω τὴν ἐκθεσιν μὲ ρητινελαιόν, νομίζω δὲ τοῦναντίον πάλιν διαφορητικὰν τὸ διαφορητικὸν ἐκεῖνο ἱατρικόν—ὡς πρὸς τὰς ἐνεργείας του ἐννοεῖται—διότι μὲ λύπην μου βλέπω, ὅτι αἱ βιομηχανικαὶ ἡμῶν καὶ καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις δὲν κατάρθωσαν ἔτι νὰ φέρωσιν εἰς φῶς τὰ βιομηχανικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα, ἅτινα κυροῦσιν πιθανῶς τὸ ἔμπραξιν πάσχον ἔθνος. Οἱ παραγωγοὶ ἐννοοῦσι νὰ ἐκθέτωσιν ὑπότινας ἀπλοῦς μὲν ἀλλὰ λίαν περιέργους ἕρους, ὡς ἐξῆς: 1) Θέλουσι νὰ πληρωθῶσιν ἕνα ἔργασθῶσι καὶ ἡ ταλαίπωρος ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπίων πληρώνει, διὰ νὰ μὴ κάμῃ κακὴν φιγοῦρα. 2) Θέλουσι νὰ βραβευθῶσιν—ὅλοι—ἐδῶ δὲ τὰ χάνει ἡ δυστυχῆς ἐπιτροπὴ, διότι οἱ ἀγνωστικαὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ βραβεύωσιν ὅλους τοὺς ἐκθέτας διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι τὰ νομισματόσημα εἶναι ὀλιγώτερα τῶν ἐκθεμάτων. Ἐπομένως οἱ ἐκθέται θυμῶνους μὴ βραβευόμενοι, θυμώνοντες δὲ δὲν στέλλουσι πλέον τίποτε εἰς τὴν ἐκθεσιν. Λιὰ τοῦτο ἡ ἐφετεινὴ ἐκθεσις εἶναι πτωχοτέρα κατὰ ποσὸν τῆς τοῦ 1870, καὶ κατὰ ποιόν... ἐπάνω κάτω ἡ ἴδια.

«Ἐπειδὴ ἕμως ἡ ἀποστολὴ μου δὲν εἶναι νὰ σπουδαιολογήσω, διότι οὐδεμίαν ἔχω ἕρεξιν νὰ φέρω πληξίν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου, δὲν θέλω σταματῆσαι τὸ βῆμά μου ἐντὸς τοῦ Κεραμίνου Παλατίου τῆς ἑλληνικῆς ἐκθέ-

σεως, εἰμὴ μόνον εἰς ὅσα νομίζω ἔτι δύναιμι νὰ διασκεδάσω ἐγὼ, διασκεδάζων καὶ τοὺς ἀναγνώστας μου.

«Ἄρχομαι δὲ σήμερον ἀπὸ τῆς καλλιτεχνίας, καὶ ἀναγκάζομαι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ νὰ καταπνίξω ἕνα μου στεναγμὸν, μὴ βλέπων μετὰ τῶν ἐκθεμάτων τὰς γελοιογραφίας τοῦ Ἀσμοδαίου, ἀς ἐνόμισεν ἐν τῇ παιδικῇ αὐτοῦ ἀπλότῃτι ὅτι εἶχε δικαίωμα νὰ στείλῃ εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν αὐτὸν ἀγῶνα. Ἡ ἐπιτροπὴ τὰς ἀπέκλεισε, διότι ἦσαν γελοιογραφίαι... ἢ μᾶλλον εἶπεν διότι ὁ νομαζὸν τοῦ γελοιογράφου ὡς πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ ὁ Ἀσμοδαῖος ὅτι ἐσφαλὲν ἂν τὰς ἐστὲλεν ὡς σοβαρὰς εἰκόνας, σοβαρὰν ἐχούσας τὴν ἀξίωσιν, θὰ ἐξετίθεντο βεβαίως καὶ αὐταί, ὅπως ἐξετέθησαν ὡς τοιαῦται αἱ ὑδρογραφίαι τῆς οἰκογενείας Σαριπόλου, ἢ ἀλβανίς τῆς κυρίας Γενναδίου, αἱ ἀγιογραφίαι τοῦ Παζινοπούλου καὶ τοῦ Ἀσπιώτου. Ἄλλ' ὁ ἀτυχῆς Ἀσμοδαῖος ὑπῆρξεν εἰλικρινέστερος καὶ τὴν ἔπαθεν. Εἶθε ἕμως νὰ διορθωθῇ εἰς τὸ μέλλον, μὴ ἐλπίζων νὰ διορθωθῇ πρὸ αὐτοῦ ἡ ἐπιτροπὴ.

«Ἄν ἦμην ἄνθρωπος σοβαρὸς, δυνάμενος σοβαρῶς νὰ ἐπαινέσω, ἤθελα πλέξει ὥραϊον ἐκ δάφνης στέφανον καὶ θέσει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Κοπερνίκου, σπουδαίου καὶ πρωτοτύπου ἀληθῶς καλλιτεχνήματος τοῦ νεαροῦ γλύπτου Βρούτου. Δυστυχῶς ἕμως ἐρέγομαι ἐξάπαντος νὰ δαγκάσω καὶ νὰ γελάσω, καὶ σταματῶ ἐπομένως κατὰ προτίμησιν ἐνώπιον τῆς Ἀφροδίτης τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου, ἥτις ὄχι μόνον Ἀφροδίτη δὲν εἶναι, ἀλλ' οὐδὲ κἄν γυνή. Ὁ γλύπτης τῆς, ἀνηρέθη ἴσως, ἀλλ' οὐδέποτε βεβαίως εἶδε γυναῖκα μὴ ἐνδεδυμένην, ἢ ἀντέγραψε πιθανῶς τὸ ξύλινον ἀνδρείκελον τοῦ σπουδαστηρίου του. Συνιστῶμεν αὐτῷ νὰ ἀρνηθῇ τὰς γυναίκας.

«Ὁ κύριος Βιτσάρης ἐκθέτει δύο παιδιὰ, καθήμενα τὸ μὲν ἐπὶ δελφίνου τὸ δὲ ἐπὶ κύκνου. Τὰ δυστυχεῖ τὰυτα πλάσματα μᾶς συνεκίνησαν ἀληθῶς μέχρι δακρύων. Πάσχουσιν ἀμφοτέρω ὑδροκέφαλον καὶ ὑδρόπικα, ἐκτίθενται δὲ πιθανῶς εἰς παθολογικὰς σπουδὰς. Συνιστῶμεν τὴν μελέτην αὐτῶν εἰς τοὺς ἰατρούς.

«Ἡ ἀλβανίς τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου εἶναι ἀληθῶς ἀξία παρατηρήσεως καὶ μίμησις τῆς παλαιᾶς Αἰγυπτιακῆς τέχνης. Ἐκ τῆς θέσεως τῶν ποδῶν τῆς φαίνεται ἀλβανίς ἐξηγουμένη, λαβοῦσα μάλιστα μαθήματα χροῦ ἀπὸ τὸν μακαρίτην Πολλάτον. Τὸ σιγούνιόν τῆς εἶναι μετὰ πολλῆς ὑπομονῆς γεγλυμένον.

«Ὁ ἔραψ τοῦ αὐτοῦ γλύπτου κάθηται εὐτυχῶς ἀλλέως, ἂν τῷ ἤρχετο ἕρεξις νὰ ἐγερθῇ, ἤθελε βεβαίως κρημνίσαι ἡ κεφαλή του τὴν ὄροφὴν τοῦ Κεραμίνου Παλατίου.

«Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τὴν συνέγειαν».

* *

